

Ὁ νέος Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ Πόντιος ὄσιος τῆς Δράμας, Γεώργιος ὁ Καρσλίδης

● Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας

Μέγας Ὑμνογράφος τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας

Τὴν πρώτη Νοεμβρίου τοῦ ἔτους πού φεύγει ἔγιναν στή Δράμα οἱ γιορτές ἀγιοκατατάξεως τοῦ νέου Ἁγίου τῆς Ἐκκλησίας μας, τοῦ σημειοφόρου Γεωργίου Καρσλίδη. Οἱ λαμπρές πανηγυρικές ἐκδηλώσεις ἔγιναν μέ τὴν παρουσία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, τοῦ παναγιωτάτου κ. κ. Βαρθολομαίου, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, κ. κ. Ἱερωνύμου, πλήθους Ἱεραρχῶν, τοῦ Ὑπουργοῦ Βορείου Ἑλλάδος, τῶν τοπικῶν Ἀρχῶν καὶ πλήθους πιστῶν, πού κατέκλυσαν τόσο τὸ Μητροπολιτικὸ Ναὸ τῆς Δράμας ὅσο καὶ τὸ Μοναστήρι τῆς Ἀναλήψεως, στή Σίψα, τὸ ὁποῖο ἴδρυσεν ὁ μακαριστὸς Ἅγιος Γέροντας, καὶ στὸ ὁποῖο σήμερα μονάζουν θεοφιλῶς πάνω ἀπὸ τριάντα μοναχός. Παραθέτουμε σύντομα τὴ βιογραφία τοῦ νέου Ἁγίου μας.

Ὁ μακαριστὸς Γέροντας Γεώργιος Καρσλίδης γεννήθηκε στήν Ἀργυρούπολη τοῦ Πόντου τὸ 1901 ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς, τὸ Σάββα καὶ τὴ Σοφία. Μένοντας ὀρφανὸς σὲ βρεφικὴ ἡλικία ἀνετράφη ἀπὸ τὴν εὐλαβῆ μάμμη του, ἡ ὁποία ἐνστάλλαξε στήν ψυχὴ τοῦ μικροῦ τότε Ἀθανασίου, αὐτὸ ἦταν τὸ βαπτιστικὸ του ὄνομα, τὰ νάματα τῆς Ὁρθόδοξης πίστεώς μας, τῆς εὐλάβειας καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὴ λειτουργικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας μας. Μετὰ τὸ θάνατο καὶ τῆς μάμμης του καὶ τὴν ἄσπλαγχνη συμπεριφορὰ τοῦ μεγαλύτερου ἀδελφοῦ του ὁ ἐπτάχρονος νέος ἔφυγε μέ τὸν παππού του γιὰ τὴ Θεοδοσιούπολη τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας ἔχοντας κρυμμένη στὸν κόρφο του

τὴν μικρὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας, τὴν ὁποία πῆρε ὡς φυλαχτὸ καὶ κειμήλιο ἀπὸ τὴν μάμμη του. Ἀπὸ ἐκεῖ μετὰ ἀπὸ περιπετειώδη πορεία στὸ δύσβατο Καύκασο ἔφθασε στήν Τιφλίδα τῆς Γεωργίας. Ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ τότε τὸν ὁδήγησε σ' ἓνα μοναστήρι, ὅπου ἔμαθε ραπτικὴ, μαγειρικὴ καὶ ὑφαντικὴ. Σ' αὐτὸ ἔδειξε καὶ τὴ ροπή του γιὰ κακοπάθεια καὶ ἀσκητικὴ σκληραγωγία, τὴν ὁποία ἐφάρμοσε μέχρι τὸ τέλος τῆς ὀσιακῆς βιοτῆς του.

Στὶς 20 Ἰουλίου τοῦ 1919 ὁ Γέροντας ἐκάρη μοναχὸς μέ τὸ ὄνομα Συμεῶν ὑποσχόμενος τὴν τήρηση τῶν τριῶν βασικῶν ἀρετῶν τῆς μοναχικῆς πολιτείας, τὴν ὑπακοή, τὴν ἀκτημοσύνη καὶ τὴν παρθενία. Κατὰ θαυμαστὸ τρόπο τὴν ὥρα τῆς κουρᾶς του ἄρχισαν νὰ κτυποῦν τὰ σήμαντρα καὶ οἱ καμπάνες ἀπὸ μόνες τους δείχνοντας τὸν συνεορτασμὸ τὴν ὥρα ἐκείνη τῆς στρατευόμενης καὶ τῆς θριαμβεύουσας Ἐκκλησίας. Ἡ ἐπανάσταση τοῦ 1917 στή Ρωσία ὁδήγησε σὲ λεηλάτηση καὶ καταστροφὴ καὶ τῶν μοναστηριῶν τῆς Γεωργίας. Τὴν ἴδια τύχη εἶχε καὶ τὸ μοναστήρι τοῦ Γέροντος, ὁ ὁποῖος τότε ὁδηγήθηκε στή φυλακὴ. Στὸ σκοτεινὸ καὶ ὑγρὸ κελλί του ὁ Γέροντας ξάπλωνε σὲ μιὰ σανίδα κάτω ἀπὸ τὴν ὁποία περνοῦσαν ἀκαθαρσίες τῶν ὑπονόμων. Ἐκεῖ ὁ ἠγουμένός του ἀπὸ τὶς κακουχίες παρέδωσε τὴν ψυχὴ του στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ. Ὁ Γέροντας ὁδηγήθηκε στὸ μαρτύριο μαζί μέ τὴ συνοδεία τῶν συγκρατουμένων του κληρικῶν, γιὰ νὰ δικαιωθῆται τὸν τίτλο καὶ τὸ στεφάνι τοῦ ὁμολογητῆ τῆς πίστεως, σύμφωνα μέ τὰ ἀδιάψευστα λόγια τοῦ Κυ-

ρίου μας: «Ὡς ἂν ὁμολογήσει ἐν ἑμοῖ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς (Ματθ. ι' 32).

Ὅλους μαζί τοὺς φυλακισμένους γιὰ τὴν πίστη τοὺς ὁδήγησαν στὸ τόπο τῆς ἐκτελέσεως φορώντας τους ἄσπρα ροῦχα. Γύρω τους ὑπῆρχαν γκρεμοὶ καὶ ἀπότομοι βράχοι, γιὰ νὰ μὴ μπορεῖ νὰ σωθεῖ κανεὶς διαφεύγοντας. Τοὺς πυροβόλησαν ἐπανειλημμένως. Μιὰ σφαῖρα ἐξωστρακίσθηκε κτυπώντας τὸ μεταλλικὸ περίβλημα τῆς εἰκόνας τῆς Παναγίας, ποὺ ὡς ἐγκόλπιο φοροῦσε ὁ Γέροντας. Μιὰ δεύτερη τὸν κτύπησε ἐπίδερμικὰ στὸ λαιμὸ καὶ μιὰ τρίτη στὰ πόδια. Οἱ διπλανοὶ του σκοτώθηκαν καὶ αὐτὸς ὅπως ἦταν δεμένος μαζί τους παρασύρθηκε στὸ γκρεμὸ. Ἐπέτρεψε, ὅμως, ὁ Θεὸς νὰ σωθεῖ καὶ νὰ ἐλευθερωθεῖ, ἀφοῦ κατὰ τὸν νόμο, ὅποιος δεχόταν τρεῖς σφαῖρες καὶ δὲν πέθαινε ἀφηνόταν ἐλεύθερος.

Στὶς 8 Σεπτεμβρίου τοῦ 1925 ὁ Γέροντας χειροτονήθηκε πρεσβύτερος καὶ ἀπὸ Συμεῶν πῆρε τὸ ὄνομα Γεώργιος. Ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἱερωσύνης του αὐτὸς ἀπέκτησε φήμη ἀγίου. Ἦταν πραγματικὰ χαρισματοῦχος, μιλοῦσε γιὰ τὰ ἐνδότερα τῶν καρδιῶν καὶ ἔβλεπε τὰ μέλλοντα ὡς παρόντα καὶ τὰ μακρυνὰ ὡς τὰ πλησίον. Μετὰ ἀπὸ ἐνδιάμεση παραμονὴ στὴ Ρωσία ὁ διακριτικὸς Γέροντας μὲ τὸν «ἄλατι ἡρτυμένον» (Κολασ. δ' 6) λόγο του ἦλθε στὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ 1930 ἐγκατεστάθη μόνιμα στὸ χωριὸ Σίψα, τοὺς σημερινοὺς Ταξιάρχες, τῆς Δράμας. Τὸ 1939 ἄρχισε τὴν ἀνοικοδόμηση μονῆς, ὁ ναὸς τῆς ὁποίας ἀφιερώθηκε στὴν Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου. Δίπλα ἀκριβῶς ἔκτισε τὸ ἀπέριττο κελλί του, στὸ ὁποῖο ἔζησε ὅλα τὰ ὑπόλοιπα χρόνια τῆς ζωῆς του συγκεκριμένων γύρω του πληθὸς πιστῶν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης, ποὺ ζητοῦσαν νὰ ἐξομολογηθοῦν, νὰ λειτουργηθοῦν, νὰ μεταλάβουν καὶ νὰ ἐνισχυθοῦν στὸ ἀγῶνα τῆς ζωῆς τους ἀπὸ τὸ χαρισματικὸ Γέροντα.

Ὁ μακάριος Γεώργιος ὑπῆρξε ἀσκητὴς αὐστηρὸς στὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ ἐπιεικὴς στοὺς ἄλλους. Ταλαιπωροῦσε τὴν πολύπαθη σάρκα του καὶ παρὰ τὰ προβλήματα τῆς ὑγείας του καὶ ἰδιαίτερα τῶν ποδιῶν του, κακοπαθοῦσε ψάλλοντας καὶ ὑπέμενε τοὺς πόνους, αὐτὸς ποὺ θεράπευε τοὺς πόνους τῶν ἄλλων, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ Κυρίου ὡς ἄλλος Παῦλος στὶς παρακλήσεις του: «Ἀρκεῖ σοι ἡ χάρις μου» (Β' Κορ. ιβ' 9). Ὡς σοφὸς διδάσκαλος ὁ ἀμαθὴς ἀσκητὴς, τὸν ὁποῖο ἐσόφισε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, δίδασκε τοὺς ἄλλους καὶ ἔμπρακτα, μὲ τὸ καθαρὸ παράδειγμά του, τὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ τοῦ ἀπονεμίει καὶ τὸ προσωνύμιό του Μεγάλου κατὰ τὸν λόγο τοῦ εὐαγγελιστοῦ: «Ὁς δ' ἂν ποιήσῃ καὶ διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. ε' 19). Ὑπῆρξε ἀκούραστος λειτουργὸς τῶν μυστηρίων τοῦ



Θεοῦ, ἱεροπρεπὴς καὶ εὐλαβέστατος. Εἶχε διάκριση καὶ ἀγάπη καὶ ὡς ποιμένας τῶν λογικῶν προβάτων ὑπῆρξε ἀπλανέστατος. Ὁ χαρακτηρισμὸς ποὺ τοῦ ἀπέδότη ἦταν «ἄνθρωπος τῆς ἀγάπης», ἀφοῦ ὁ Γέροντας φημιζόταν γιὰ τὴν ἐλεημοσύνη καὶ τὴ φιλοξενία του, ἀρετὲς τὶς ὁποῖες τηροῦσε μέχρι κεραίας γιὰ νὰ βρισκεται σύμφωνος μὲ τὶς θεῖες ἐπιταγές: «δότε ἐλεημοσύνην» (Λουκ. ιβ' 33) καὶ «τῆς φιλοξενίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε» (Ἐβρ. ιγ' 2).

Προβλέποντας τὸ ἐπίγειο τέλος του ὁ Γέροντας κοιμήθηκε τὸν ὕπνο τῶν δικαίων στὶς 4 Νοεμβρίου τοῦ 1959 σὲ ἡλικία 58 ἐτῶν, ἀφοῦ ἐστράφη πρὸς τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας μας καὶ μὲ φωνὴ ἱκετευτικὴ τὴν παρακάλεσε: «Τῆς εὐσπλαχνίας τὴν πύλην ἄνοιξον, εὐλογημένη Θεοτόκε». Τὰ θαύματα ποὺ ἐπακολούθησαν τὸ θάνατό του εἶναι ἀπείραριθμα, γιὰ νὰ διατρανώσουν τὸ ψαλμικὸ: «Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ὁσίοις Αὐτοῦ» (Ψαλμ. 67, 35) καὶ νὰ καταδεικνύουν τὴν παρρησία, τὴν ὁποῖαν ἔχει πρὸς τὸν Ὑψιστὸ ὁ ἀκάματος ἀσκητὴς, ὁ ὁμόζηλος τῶν παλαιῶν ὁσίων, Γεώργιος, ὁ τῶν Δραμινῶν παραστάτης, τῶν Ποντίων ὁ φύλακας καὶ ὄλων τῶν εὐσεβῶν ὁ ἐνθερμος μεσίτης. ■